

EUROPOS CENTRINIS BANKAS

EUROPOS CENTRINIO BANKO NUOMONĖ

2006 m. balandžio 26 diena

dėl pasiūlymo dėl direktyvos dėl mokėjimo paslaugų vidaus rinkoje

(ECB/2006/21)

(2006/C 109/05)

Ižanga ir teisinis pagrindas

2006 m. sausio 19 d. Europos centrinis bankas (ECB) gavo Europos Sąjungos Tarybos prašymą pateikti nuomonę dėl „Pasiūlymo dėl Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos dėl mokėjimo paslaugų vidaus rinkoje ir iš dalies keičiančios direktyvas 97/7/EB, 2000/12/EB ir 2002/65/EB“ (KOM(2005) 603 galutinis) (toliau — pasiūlyta direktyva).

ECB kompetencija teikti nuomonę grindžiama Europos bendrijos steigimo sutarties 105 straipsnio 4 dalies pirma įtrauka kartu su 105 straipsnio 2 dalies ketvirta įtrauka, kadangi pasiūlyta direktyva yra susijusi su pagrindiniu Europos centrinių bankų sistemos (ECBS) uždaviniu skatinti sklandų mokėjimo sistemų veikimą⁽¹⁾. ECB kompetencija taip pat grindžiama Sutarties 105 straipsnio 5 dalimi, pagal kurią ECBS prisideda prie to, kad kompetentingos institucijos galėtų sklandžiai vykdyti savo politiką, susijusią su rizikos ribojimu pagrįsta kredito įstaigų priežiūra ir finansų sistemos stabilumu. Vadovaudamasi Europos centrinio banko darbo reglamento 17 straipsnio 5 dalies pirmu sakiniu, Valdancioji taryba priėmė šią nuomonę.

Bendros pastabos

1.1 Pasiūlyta direktyva yra labai pageidautina iniciatyva, kadangi ji nustato išsamią mokėjimo paslaugų Europos Sąjungoje teisinę sistemą. Šiuo metu nacionalinių teisės aktų dėl mokėjimų įvairovė apsunkina bendrosios mokėjimo eurais zonos (SEPA) įgyvendinimą. Todėl nacionalinių teisinių reikalavimų dėl mokėjimų suderinimas padės bankų sektoriui įgyvendinti SEPA. Be to, „mokėjimo įstaigų“ sąvokos įvedimas turėtų lemti priegios prie mokėjimo paslaugų rinkos taisyklių suderinimą. Tačiau, siekiant pilnai pasinaudoti suderintų teisės aktų privalumais, reikėtų atkreipti dėmesį į pasiūlytos direktyvos ir Elektroninių pinigų direktyvos⁽²⁾ taikymo srities suderinimą, ypač atsižvelgiant į būtinybę atskirti mokėjimo paslaugas, grindžiamas mokėjimo sąskaitomis, ir elektroninių pinigų mokėjimo paslaugas, grindžiamas centralizuota apskaita. Tačiau jeigu būtų uždelsta priimti pasiūlytą direktyvą, galėtų kilti pavojus SEPA atitinkančių nacionalinių schemų įvedimui 2008 m. sausio 1 d. ir jų pilnai migracijai iki 2010 m. Šiuo atžvilgiu, pasiūlytos direktyvos III ir IV antraštinės dalys yra esminės, kadangi mokėjimo operacijų atžvilgiu jos nustato suderintą taisyklių rinkinį dėl informacijos reikalavimų, autorizavimo, vykdymo ir atsakomybės. Atrodo, kad politiniai ir teisiniai klausimai šiose pasiūlytos direktyvos antraštinėse dalyse galėtų būti išspręsti per gana trumpą laiko tarpą. Jeigu derybos užsitęstų, galėtų būti apsvartyta galimybė išskirti tam tikras pasiūlytos direktyvos dalis, suteikiant priėmimo pirmenybę toms dalims, kurios būtinos sėkmingam SEPA įgyvendinimui.

⁽¹⁾ Be to, ECB kompetencija teikti nuomonę grindžiama Europos centrinių bankų sistemos ir Europos centrinio banko statuto 22 straipsniu, susijusiu su ECB ir nacionalinių centrinių bankų uždaviniu, *inter alia*, užtikrinti kliringo ir mokėjimo sistemų veiksmingumą ir patikimumą Bendrijoje ir su kitomis šalimis.

⁽²⁾ 2000 m. rugsėjo 18 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2000/46/EB dėl elektroninių pinigų įstaigų steigimosi, veiklos ir riziką ribojančios priežiūros (OL L 275, 2000 10 27, p. 39).

- 1.2 Nepaisant to, tam tikri pasiūlytos direktyvos aspektai kelia susirūpinimą, kuris detaliau išdėstomas toliau.

Konkrečios pastabos

2. Mokėjimo įstaigų veikla

- 2.1 Naujos sąvokos „mokėjimo įstaigos“ įvedimas yra tolimesnis žingsnis derinant dabar egzistuojančią nacionalinės teisės požiūrių įvairovę dėl subjektų, kurie mokėjimo paslaugas teikia nebūdami kredito įstaiga, elektroninių pinigų įstaiga ar pašto pinigų persiuntimo sistemų (*žiro*) įstaiga, reguliavimo. Tačiau pasiūlytoje direktyvoje nėra aiškumo dėl veiklos rūšių, kurias tokios mokėjimo įstaigos gali vykdyti. Pagal pasiūlytą direktyvą mokėjimo paslaugoms teikti mokėjimo įstaigos gali priimti lėšas iš visuomenės. Tačiau šios lėšos neturėtų būti indėliai ar kitos grąžintinos lėšos Konsoliduotos bankininkystės direktyvos ⁽³⁾ 3 straipsnio prasme arba elektroniniai pinigai, kaip apibrėžta Elektroninių pinigų direktyvos 1 straipsnio 3 dalies a punkte (žr. pasiūlytos direktyvos 10 straipsnio 1 dalį).

- 2.2 Šiuo požiūriu iš pasiūlytos direktyvos formuluotės neaišku, ar mokėjimo įstaigos gali laikyti lėšas, pasižyminčias tokiomis pačiomis ekonominėmis ir teisinėmis savybėmis kaip indėliai ar elektroniniai pinigai. Mokėjimo įstaigų galėjimas teikti mokėjimo sąskaitas leidžia suprasti, kad mokėjimo įstaigos galėtų laikyti lėšas ilgesnį laikotarpį, nei tai reikalinga mokėjimo operacijos užbaigimui. Tai kelia susirūpinimą, kadangi pasiūlytos direktyvos 65 straipsnio 4 dalyje vartojamas terminas „taupomosios sąskaitos“, nepaaiškinat kur šios sąskaitos yra laikomos ir koku tikslu. Tačiau pasiūlytos direktyvos 8 ir 9 konstatuojamosiose dalyse nurodyta, kad mokėjimo įstaigos negali priimti indėlių. Šie punktai detalizuojami toliau.

- 2.3 Taip pat pažymėtina, kad pagal pasiūlytos direktyvos Priedo 4 pastraipą mokėjimo įstaigos gali vykdyti mokėjimo operacijas, jeigu lėšos suteiktos pagal kredito liniją, nenustatant jokių galimybės teikti kreditą apribojimų dėl sumos ir (ar) dėl kredito trukmės.

3. Indėliai ir kitos grąžintinos lėšos

- 3.1 Dėl indėlių ir kitų grąžintinių lėšų laikymo, primintina, kad Konsoliduotos bankininkystės direktyvos 3 straipsnis draudžia įmonėms, jei jos nėra kredito įstaigos, vykdyti indėlių ir kitų grąžintinių lėšų priėmimo iš visuomenės veiklą. Nors Konsoliduota bankininkystės direktyva ir neapibrėžia indėlių priėmimo, „indėlių ir kitų grąžintinių lėšų“ sąvoką pagal šią direktyvą yra plačiai išaiškinęs Europos Bendrijų Teisingumo Teismas, pažymėjęs, kad „terminas“ kitos grąžintinos lėšos „[...] reiškia ne tik finansines priemones, pasižyminčias būdinga grąžintinumo savybe, bet taip pat ir tas, kurios nors ir neturi tokios savybės, tačiau yra sutartinio susitarimo grąžinti sumokėtas lėšas objektas“ ⁽⁴⁾. Neturi reikšmės, ar tokios lėšos yra gautos indėlių forma ar bet kuria kita forma, pavyzdžiui, „nuolatos išleidžiant obligacijas ar kitus panašius vertybinius popierius“ ⁽⁵⁾, kaip nurodyta Konsoliduotos bankininkystės direktyvos įžangoje. Tokiu būdu, „bet koks pinigų sumų gavimas gali būti laikomas indėlių

⁽³⁾ 2000 m. kovo 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2000/12/EB dėl kredito įstaigų veiklos pradėjimo ir vykdymo (OL L 126, 2000 5 26, p. 1). Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Komisijos direktyva 2006/29/EB (OL L 70, 2006 3 9, p. 50).

⁽⁴⁾ Žr. 1999 m. vasario 11 d. sprendimo byloje 366/97 *Massimo Romanelli* [1999] ECR I-855 17 dalį.

⁽⁵⁾ 1977 m. gruodžio 12 d. pirmosios Tarybos direktyvos 77/780/EEB dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su kredito įstaigų veiklos pradėjimu ir vykdymu, derinimo 5 konstatuojamoji dalis (OL L 322, 1977 12 17, p. 30). Direktyva panaikinta Direktyva 2000/12/EB.

priėmimo veikla (platesne prasme), jeigu jis apima gautų pinigų sumų grąžinimą. Šiuo požiūriu nėra svarbu, ar grąžinimo reikalavimas jau egzistuoja lėšų gavimo metu (ir sudaro „esminę „tos operacijos dalį), ar ši pareiga atsiranda tik kaip sutartinio išsipareigojimo sukūrimo rezultatas“⁽⁶⁾). Tinkamas indėlių priėmimo aiškinimas „turės remtis klausimu, kokios santaupos yra saugotinos, ir“ kredito veiklos „ypatybes interpretuojant atsižvelgus į riziką, kuri laikytina reikšminga apsaugant indėlių grąžinimą. To pasekoje pastebima tendencija indėlių priėmimo veiklą ir kreditą aiškinti plačiau“⁽⁷⁾).

- 3.2 Atsižvelgiant į tai, kas pasakyta, atrodytų, kad mokėjimo įstaigos iš tiesų priiminės indėlius iš savo klientų. Tokiu atveju, pagal bendrą taisyklę, mokėjimo įstaigai tapus nemokia, visos lėšos, kurias ji turėjo nemokumo momentu, sudarytų jos turta, ir todėl būtų panaudotos patenkinti visų kitų jos kreditorių reikalavimams. Indėlių ir kitų grąžintinų lėšų priėmimo veikla glūdi pačioje bankininkystės sąvokos šerdyje, kaip tai išplaukia iš „kredito įstaigos“ apibrėžimo, įtvirtinto Konsoliduotos bankininkystės direktyvos 1 straipsnio 1 dalies a punkte⁽⁸⁾. Keičiant esminę bankininkystės sąvoką, būtinas atidus įvertinimas iš pinigų politikos, mokėjimo sistemų patikimumo ir saugumo, finansinio stabilumo ir statistikos perspektyvų, o tai yra klausimai, kurių atžvilgiu ECBS turi plačią kompetenciją. Mokėjimo įstaigų veikla neišvengiamai apima visuomenės lėšų laikymą, net jei ir tik ribotą laiko tarpą. Todėl nustatant tokios veiklos priežiūros reikalavimus ir apsaugos priemones, privaloma atsižvelgti į vartotojų apsaugos ir finansinio stabilumo klausimus.

4. Priežiūros reikalavimai

- 4.1 Apskritai pasiūlyta direktyva leistų mokėjimo įstaigoms veikti pagal ne tokį griežtą priežiūros režimą, koks yra taikomas pagal Konsoliduotą bankininkystės direktyvą. Greta autorizavimo procedūros, grindžiamos keletu kokybinių reikalavimų, mokėjimo įstaigos turėtų laikytis reguliavimo sistemos, kuri: i) būtų iš principo grindžiama keletu bendrai suformuluotų atskleidimo reikalavimų; ir ii) neapimtų kapitalo pakankamumo reikalavimo dėl kiekybiškai įvertinamos rizikos (žr. pasiūlytos direktyvos 5 straipsnį). Negriežtas priežiūros režimas kelia tam tikrą susirūpinimą, kurį dar sustiprina ta aplinkybė, kad pasiūlyta direktyva nustato visišką suderinimą (žr. pasiūlytos direktyvos 78 straipsnį), skirtingai nei reguliavimo metodas, įtvirtintas kituose Bendrijos teisės aktuose, reglamentuojančiuose finansinių paslaugų teikimo veiklos pradėjimą ir vykdymą.
- 4.2 ECB mano, kad mokėjimo įstaigų reguliavimas pagal pasiūlytą direktyvą gali būti tobulinamas trijose pagrindinėse srityse. Pirma, nesant aiškaus skirtumo tarp mokėjimo įstaigų ir kitų paslaugų teikėjų, tampa ypatingai sunku įvertinti riziką ir susijusias apsaugos priemones. Taip yra net tik tuo atveju, jeigu ir tiek kiek mokėjimo įstaigos gali laikyti lėšas, kurias sunku atskirti nuo indėlių, bet taip pat ir atsižvelgiant į jų galėjimą teikti kreditus, finansuojamus pinigais, gautais iš visuomenės (žr. pasiūlytos direktyvos Priedo 4 pastraipą). Antra, pasiūlyta direktyva nereguliuoja skirtingų su mokėjimo paslaugomis susijusios rizikos rūšių. Šiuo požiūriu, verta priminti, kad kredito įstaigų teikiamoms mokėjimo paslaugoms bus taikomi specifiniai kapitalo reikalavimai dėl operacinės rizikos, susijusios su tokiomis paslaugomis⁽⁹⁾. Trečia, taip pat gali būti teigiama, kad pasiūlytoje direktyvoje nustatyta autorizavimo procedūra grindžiama kriterijais, kurie palieka per daug erdvės skirtingoms interpretacijoms nacionaliniu lygiu. Esant tam tikroms aplinkybėms, valstybės narės taip pat gali atsakyti kai kurių autorizavimo reikalavimų⁽¹⁰⁾.
- 4.3 Atsižvelgiant į šias aplinkybes, atrodo, kad pasiūlytoje direktyvoje yra neatitikimas tarp mokėjimo įstaigų veiklos srities ir rizikos ribojimo sistemos, kurioje ši veikla vykdoma. Patikslinus tikrąją mokėjimo institucijų veiklos sritį ir atsižvelgiant į susijusių rizikų įvertinimą, turėtų būti apsvarstytas kapitalo pakankamumo reikalavimų ir (ar) panašių apsaugos priemonių (pvz., pradinio kapitalo reikalavimas, garantijos) įtvirtinimas.

⁽⁶⁾ Žr. Alexander Bornemann, „Sutrupinta nuomonė dėl kredito įstaigos sąvokos Europos bendrijos direktyvose dėl bankų reguliavimo ir priežiūros“, p. 11. Pateikiama PDF rinkmenoje: <http://www.money-advice.net/media.php?id=234>

⁽⁷⁾ *Ibid.*

⁽⁸⁾ 1 straipsnio 1 dalies a punktas nustato, kad „kredito įstaiga – tai įmonė, kuri verčiasi indėlių ar kitų grąžintinų lėšų priėmimu iš visuomenės ir paskolų teikimu savo sąskaita“.

⁽⁹⁾ Žr. „Pasiūlymo dėl Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos, peržiūrinčios 2000 m. kovo 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2000/12/EB dėl kredito įstaigų veiklos pradėjimo ir vykdymo ir 1993 m. kovo 15 d. Tarybos direktyvą 93/6/EEB dėl investicinių įmonių ir kredito įstaigų kapitalo pakankamumo“ (KOM(2004) 486 galutinis) X priedo 2 dalį.

⁽¹⁰⁾ Sąlygos, kurioms esant taikomos atitinkamos leidžiančios nukrypti nuostatos, yra numatytos pasiūlytos direktyvos 21 straipsnyje.

- 4.4 Mokėjimo įstaigų kapitalo reikalavimų nebuvimas galėtų potencialiai sudaryti sąlygas priežiūros nenuoseklumui. Nepriklausomai nuo to, ar kredito įstaigos vykdo savo mokėjimo veiklą tiesiogiai ar per filialus, laikomus mokėjimo įstaigoms, jiems bus taikoma konsoliduota operacinės rizikos ir kredito rizikos priežiūra. Priešingai, savarankiškom mokėjimo įstaigoms ar mokėjimo įstaigoms, nepriklausančioms bankų grupei, nebus taikomi jokie kapitalo reikalavimai, nežiūrint to, kad jos vykdo tokią pačią veiklą.
- 4.5 Be to, pasiūlyta direktyva yra apskritai neaiški dėl buveinės ir priimančios valstybės narės kompetentingų institucijų atitinkamos atsakomybės. Vienas tokio atvejo pavyzdys yra pasiūlytos direktyvos 6 straipsnio trečia dalis, kuri reglamentuoja Europos pasų išdavimą mokėjimo įstaigoms, nepaaiškinant, kurios valstybės narės kokia kompetentinga institucija bus atsakinga už tokių mokėjimo įstaigų priežiūrą. Šiuos klausimus vertėtų apsvarstyti atidžiau.
- 4.6 Taikant pasiūlytos direktyvos 15 straipsnį, reikėtų tinkamai atsižvelgti į ECBS ir nacionalinių centrinių bankų kompetenciją sklindaus mokėjimo sistemų veikimo atžvilgiu, o atitinkamų valstybių narių atveju — į nacionalinių centrinių bankų kompetenciją priežiūros srityje.
- 4.7 Kompetentingų institucijų priežiūros įgaliojimai pagal pasiūlytos direktyvos 16 straipsnį galėtų būti aiškesni keliais aspektais. Pirma, „patikrinimų vietoje“ (16 straipsnio b punktas) apimtis galėtų būti apibrėžta tiksliau. Antra, įgaliojimo skirti „atitinkamas nuobaudas“ (16 straipsnio d punktas) tiksli reikšmė taip pat galėtų būti paaiškinta. Trečia, leidimo sustabdyti ir atėmimo (16 straipsnio e punktas) sąlygos galėtų būti apibrėžtos, galbūt atskira nuostata. Siekiant pakankamo vienodų veiklos sąlygų lygio Europos erdvėje ir pakankamo įstaigų, besinaudojančių įsisteigimo laisve ir laisve teikti paslaugas, priežiūros efektyvumo, pasiūlytos direktyvos 16 straipsnis turėtų būti iš dalies pakeistas užtikrinant, kad visos kompetentingos institucijos turėtų visus šiuo straipsniu numatytus įgaliojimus, ypač priežiūros ir vykdymo galimybes.
- 4.8 Pasiūlytos direktyvos 19 straipsnis numato, kad valstybės narės leidžia savo kompetentingoms institucijoms, centriniams bankams, ECBS ir ECB keistis informacija. Nors ši nuostata yra iš principo pageidautina, siūloma, kad tais atvejais, kai kompetentinga institucija yra bet kuri kita institucija, išskyrus centrinių banką, o pastarasis taip pat yra mokėjimų sistemos stebėtojas, ji turėtų būti papildyta kitomis nuostatomis, numatančiomis, kad: (i) prieš išduodama ar sustabdydama/atimdama leidimą, kompetentinga institucija kreiptųsi į atitinkamą centrinių banką; ir (ii) kompetentingos institucijos privalo dalytis informacija su atitinkamais centriniiais bankais. Tokios nuostatos būtų naudingos, atsižvelgiant į bendrąją centrinių bankų atsakomybę mokėjimų srityje.

5. Banko ar elektroninių pinigų licencija

- 5.1 Jeigu mokėjimo įstaigoms leidžiama laikyti lėšas, kurios tiek ekonominiu, tiek teisiniu požiūriu laikomos indėliais, nors konceptualiai taip ir neapibrėžta pagal pasiūlytą direktyvą, rizikos lygis yra toks pats, kaip ir kredito ar elektroninių pinigų įstaigų atveju. Todėl apsaugos priemonių lygis turėtų būti toks pats, kaip ir taikomas kredito ir (ar) elektroninių pinigų įstaigoms. Iš to išplaukia, kad mokėjimo paslaugas pageidautina apriboti tik kredito arba elektroninių pinigų įstaigomis. Tai užtikrintų pakankamą klientų lėšų apsaugą bei patikimą finansinę veiklą, ir todėl šiam požiūriui ECB teikia pirmenybę.
- 5.2 Jeigu kredito ir (ar) elektroninių paslaugų įstaigoms taikomas apsaugos priemonių lygis bus nustatytas ir mokėjimo įstaigoms, reikėtų iš esmės pakeisti pasiūlytos direktyvos II antraštinę dalį.

6. Mokėjimo įstaigų veiklos apribojimas

- 6.1 Jeigu, kaip siūlo Komisija, įvedama ne taip griežtai prižiūrimų mokėjimo įstaigų rūšis, direktyva turėtų būti iš dalies pakeista, aiškiai nustatant, kad mokėjimo įstaigoms neturėtų būti leidžiama laikyti mokėjimo paslaugų vartotojų lėšų ilgiau, nei ribotą laiko tarpą, per kurį jos iš mokėtojo pervedamos mokėjimo gavėjui, o taip pat, kad joms nebūtų leidžiama reinvestuoti šias lėšas. Priešingu atveju, iš dabartinės pasiūlytos direktyvos 10 straipsnio 2 dalies formuluotės galėtų būti daroma išvada, kad

sąskaitų atidarymas mokėjimo įstaigų apskaitoje reiškia, kad lėšos gali būti reinvestuotos mokėjimo įstaigos naudai. Tokio aiškumo galėtų būti pasiekta, pavyzdžiui, apribojant mokėjimo įstaigų mokėjimo paslaugų veiklą taip, kaip nustatyta pasiūlytos direktyvos Priedo 7 pastraipoje. Priedo 5 pastraipoje nustatyta veikla taip pat galėtų būti priskirta mokėjimo įstaigoms, tačiau paaiškinus, kad kortelių išdavimo veikla yra susijusi su reikalavimu, jog kortelės turėtojas sąskaitą turėtų kredito įstaigoje. Be to, mokėjimo įstaigoms neturėtų būti leista teikti paskolas pagal pasiūlytos direktyvos Priedo 4 pastraipą.

- 6.2 Be to, siekiant išvengti skirtingo aiškinimo, būtų naudinga nurodyti, kokios įstaigų rūšys gali siūlyti kokias paslaugas, pergrupuojant visas pasiūlytos direktyvos Priedo pastraipas taip: i) 1-7 pastraipos: kredito įstaigos; ii) 1-3 ir 5-7 pastraipos: elektroninių pinigų įstaigos; ir ii) 7 pastraipa: mokėjimo įstaigos. Papildomai, kaip minėta anksčiau, Priedo 5 pastraipoje nurodyta veikla galbūt taip pat galėtų būti laikoma mokėjimo įstaigų vykdoma veikla⁽¹¹⁾. Tas pats gali būti taikoma Priedo 4 pastraipoje nurodytai veiklai, jei bus užtikrinta, kad lėšos, gautos iš mokėjimo paslaugų vartotojų mokėjimo paslaugoms teikti, negali būti naudojamos paskoloms kitiems mokėjimo paslaugų vartotojams teikti.
- 6.3 Galėtų būtų apsvaistytos kitos minimalios apsaugos priemonės, siekiant apsaugoti mokėjimo paslaugų vartotojų lėšas. Pavyzdžiui, tam tikrų konkrečių būsimų-kliringų susitarimų kontekste, gryniesiems pinigais, kuriuos klientai perduoda būsimų-kliringų tarpininkams, pagal kai kurių valstybių narių įstatymus (pvz., Vokietijos ir Jungtinės Karalystės), o taip Jungtinėse Valstijose yra vertinami kaip kliento nuosavybė, o ne grynąjų pinigų indėlis. Šis sprendimas dažnai yra įtvirtintas specialiuose teisės aktuose arba patvirtintas teismų praktikos. Nesprendžiant tokių grynąjų pinigų nuosavybės klausimo, kuris galėtų sukelti sunkumų pagal kai kurių valstybių narių įstatymus, viena galimybė būtų praplėsti pasiūlytos direktyvos 10 straipsnio 2 dalyje nustatytas apsaugos priemones, įpareigojančias mokėjimo įstaigas mokėjimo paslaugų vartotojų lėšas apskaityti atskirai. Tai galėtų būti padaryta, iš dalies pakeičiant pasiūlytą direktyvą, užtikrinant, kad aiškesni įsipareigojimai nustatomi mokėjimo įstaigoms tokiu būdu: (i) atidėti lėšas, priimtas konkrečiai operacijai; (ii) atskirti lėšas, priimtas mokėjimo operacijai, nuo kitų lėšų, priimtų kitai nei mokėjimo paslaugų veiklai, ir apskaityti jas atskirai mokėjimo įstaigos apskaitoje; (iii) laikyti mokėjimo paslaugos vartotojo lėšas sąskaitoje, kurios pavadinimas aiškiai įvardija jas kaip tokias; (iv) nesumaišyti mokėjimo paslaugos vartotojo lėšų su mokėjimo paslaugos teikėjo ar kito mokėjimo paslaugos vartotojo ar asmens lėšomis; (v) apsaugoti mokėjimo paslaugos vartotojo lėšas nuo trečiosios šalies veiksmų mokėjimo įstaigos atžvilgiu; (vi) mokėjimo įstaigai tapus nemokia, grąžinti mokėjimo paslaugos vartotojo lėšas nedelsiant ir pirmiau už kitus reikalavimus; ir (vii) neturint pakankamai lėšų, grąžintinų nemokios mokėjimo įstaigos mokėjimo paslaugų vartotojams, paskirstyti likusias lėšas mokėjimo paslaugų vartotojams *pro rata* pagrindu, atsižvelgiant į jų atitinkamų reikalavimų pagrindinę sumą.
- 6.4 Be to, pasiūlytos direktyvos 10 straipsnio 1 dalies b punkte esančią nuorodą į papildomas paslaugas, tokias kaip „užtikrinti mokėjimo operacijų vykdymą“, reikia papildomai paaiškinti, kad būtų akivaizdu, jog tokios paslaugos yra tik operacijoje dalyvaujančių mokėjimo paslaugų vartotojų naudai.
- 6.5 Galiausiai, pasiūlytos direktyvos 10 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad mokėjimo įstaigų veikla neapribojama siūlomomis mokėjimo paslaugomis pagal taikytinus nacionalinius ir Bendrijos teisės aktus. Tai reiškia, kad mokėjimo įstaigų veiklos spektras gali būti platesnis nei išvardyta pasiūlytos direktyvos Priede, o tai kelia susirūpinimą dviem aspektais. Pirmiausia, pasiūlyta direktyva neišvardija visų leidžiamos veiklos rūšių. Pilnas šios veiklos įvertinimas iš vartotojų apsaugos ir finansinio stabilumo pozicijų galimas tik žinant visą įmanomą veiklą. Antra, jeigu tokia veikla grindžiama nacionaliniais teisės aktais, tai pasiūlytos direktyvos tikslas, t.y. užtikrinti visišką suderinimą, nebus pasiektas. Dėl šių priežasčių pasiūlytos direktyvos 10 straipsnio 3 dalis turėtų būti išbraukta.

7. SEPA sukūrimas

- 7.1 Bankų sektorius šiuo metu intensyviai kuria paslaugas, kurios atitiks SEPA poreikius. Jau nuo 2008 m. sausio 1 d. sektorius siekia pasiūlyti pan-Europines mokėjimo priemones piliečiams, valdžios įstaigoms ir komercinėms įmonėms nacionaliniams ir tarptautiniams mokėjimams. Tačiau esant dabartinei Bendrijos teisei sistemai, SEPA sukūrimas gali būti problemiškas, atsižvelgiant į taikytinų nacionalinių teisės aktų įvairovę. Dėl to yra svarbu suderinti mokėjimų teises sistemas, kadangi tai padės bankų sektoriui įgyvendinti SEPA. Pasiūlytos direktyvos su SEPA susijusios dalys (daugiausia III ir IV antraštinės dalys) pasirodo esančios mažiau kontraversiškos nei II antraštinė dalis. Jeigu pasiūlytos direktyvos

⁽¹¹⁾ Pažymėtina, kad pergrupuojant neatsižvelgiama į pašto pinigų persiuntimo sistemų (*žiro*) įstaigų veiklą, kadangi jų licencijavimą, taigi ir veiklą, kuria jie gali užsiimti, reguliuoja valstybių narių nacionaliniai įstatymai.

priėmimas užtrukų dėl aukščiau apibūdintų nevienareikšmiškumų, SEPA įgyvendinimas taip gali būti uždelstas. Todėl, siekiant užkirsti kelią tokiam delsimui, būtų naudinga išskirti II antraštinę dalį iš pasiūlytos direktyvos. Tačiau, toks išskyrimas galėtų būti atliktas su sąlyga, kad mokėjimo įstaigoms reikiamu laiku bus taikomas atskiras Bendrijos teisės aktas. Šiuo požiūriu mokėjimo įstaigų vaidmuo logiškai galėtų būti aptartas planuojamo Elektroninių pinigų direktyvos peržiūrėjimo kontekste, siekiant nuoseklios reguliavimo ir priežiūros sistemos skirtingos rūšies mokėjimo paslaugų teikėjams.

- 7.2 Kita galimybė galėtų būti ECB valdančiajai tarybai priimti ECB reglamentą pagal Sutarties 105 straipsnio 2 dalį ir Statuto 22 straipsnį, kuris įtvirtintų specifines su SEPA susijusias pasiūlytos direktyvos nuostatas, priklausančias ECBS kompetencijai, tačiau tuo pačiu pripažįstant, kad ne visos SEPA skatinančios nuostatos galėtų būti priimtoms šiuo pagrindu.
- 7.3 Konkretus su SEPA susijęs klausimas yra dėl maksimalaus vykdymo laiko „D+1“, kaip nurodyta pasiūlytos direktyvos 60 straipsnio 1 dalyje ir 61 straipsnio 1 dalyje. Tikimasi, kad dauguma mokėjimo paslaugų teikėjų galėtų įvykdyti šį reikalavimą iki 2010 m. sausio 1 d. Tačiau reikia atsižvelgti į tai, kad dėl „D+1“ reikalavimo pasekmių su pramone konsultuotasi nebuvo, ir kad kai kuriems bankų sektoriams būtų sunku laiku įvykdyti reikalavimą.

8. Išimtis dėl centrinių bankų

Pasiūlytos direktyvos 1 straipsnio paskutinė įtrauka nustato, kad centriniai bankai, veikiantys kaip pinigų valdymo institucijos ir kaip valstybės įstaigos, teikiančios mokėjimo paslaugas, nelaikomi mokėjimo paslaugų teikėjais. Siekiant pašalinti galimus neaiškumus dėl šios nuostatos reikšmės, būtų naudinga patikslinti, kad pasiūlyta direktyva netaikoma visai centrinių bankų vykdomai veiklai, užuot įvedus neaiškia sąlygą, kad ši išimtis taikoma tik centrinių bankų, veikiančių kaip pinigų valdymo ar valstybės įstaigos, teikiamoms mokėjimo paslaugoms. Bet kokia tokia išimtis neturėtų pažeisti 2005 m. rugpjūčio 4 d. ECB pareiškimo dėl banko politikos dėl centrinių bankų mažmeninių mokėjimų eurais paslaugos kredito įstaigoms⁽¹²⁾, kuris teigia, kad siekdami išvengti konkurencijos iškreipimų ar rinkos dalyvių iniciatyvų išstūmimo, kredito įstaigoms mažmeninių mokėjimų paslaugas siūlantys nacionaliniai centriniai bankai deramai atsižvelgia į atitinkamos rinkos reikalavimus ir konkurencinę aplinką, įskaitant išlaidų susigrąžinimą. Taip, kaip suformuluota dabar, ši nuostata gali būti skirtingai įgyvendinta valstybėse narėse, sukeltiant nereikalingą painiavą ir centriniams bankams, ir finansų rinkos dalyviams.

9. Mokėjimo sistemų naudojimas ir prieiga prie jų

- 9.1 Pasiūlytoje direktyvoje turėtų būti aiškiai nustatyta, kad mokėjimo sistemų operatoriai turi teisę skirtingiems mokėjimo paslaugų teikėjams nustatyti skirtingas sąlygas, kurias jie turi atitikti prieš įgydami prieigą prie mokėjimo sistemų. Tai turėtų būti atlikta objektyviu pagrindu, siekiant valdyti riziką, susijusią su mokėjimo paslaugų teikėjais. Be to, pasiūlytos direktyvos 23 straipsnio 1 dalis turėtų apsiriboti nediskriminuojančios mokėjimo įstaigų prieigos prie mokėjimo sistemų užtikrinimu. Pasiūlytos direktyvos 23 straipsnio 1 dalis turėtų būti atitinkamai pakeista.
- 9.2 Manytina, kad pasiūlytos direktyvos 23 straipsnio 2 dalimi siekiama netaikyti prieigos sąlygų, numatytų pagal 23 straipsnio 1 dalyje, sistemoms, apibrėžtoms Atsiskaitymų baigtinumo direktyva⁽¹³⁾. Tačiau šiuo požiūriu formuluotė nėra pakankamai aiški ir siūloma tiesioginė išimtis.

⁽¹²⁾ Pateikiama ECB tinklalapyje www.ecb.int.

⁽¹³⁾ 1998 m. gegužės 19 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 98/26/EB dėl atsiskaitymų baigtinumo mokėjimų ir vertybinių popierių atsiskaitymų sistemose (OL L 166, 1998 6 11, p. 45) (SFD).

- 9.3 Be to, pasiūlyta direktyva turėtų aiškiai nustatyti, kad kliringo ir atsiskaitymo paslaugų teikimui taikomi Eurosistemos nustatyti priežiūros standartai, remiantis Sutarties 105 straipsnio 2 dalimi. Tai galėtų būti pasiekta, pavyzdžiui, atitinkamai iš dalies pakeičiant pasiūlytos direktyvos 12 konstatuojamąją dalį ir 23 straipsnio 2 dalį. Šiuo požiūriu, Eurosistema, atsižvelgdama į savo uždavinį skatinti sklandų euro zonos mokėjimo sistemų veikimą, svarstys, ar mokėjimo įstaigų dalyvavimas mokėjimo sistemose yra pakankamai saugus ir nekelia nepagrįstos rizikos finansinės sistemos stabilumui.
- 9.4 Galiausiai, pasiūlytos direktyvos 10 straipsnio 1 dalies c punktas suteikia mokėjimo įstaigoms aiškia teisę naudotis mokėjimo sistemomis. Kadangi Bendrijos teisės aktai šiuo metu neapibrėžia „mokėjimo sistemos naudotojo“ sąvokos ir nereguliuoja tokių naudotojų teisinės prigimties, nėra būtinybės įvesti mokėjimo įstaigų (ar bet kurios kitos mokėjimo paslaugų teikėjų rūšies, reglamentuojamos pasiūlyta direktyva) teisės naudotis mokėjimo sistemomis. Lygiai taip pat nuoroda į „mokėjimo sistemų naudojimą“ pasiūlytos direktyvos 23 straipsnio pavadinime ir pirmoje dalyje turėtų būti išbraukta.

10. Mokėjimų komitetas

Pagal pasiūlytos direktyvos 76 straipsnį Komisija gali iš dalies pakeisti veiklos rūšių sąrašą, pateikiamą šios direktyvos priede, padedant, remiantis 77 straipsniu, Mokėjimų komitetui, sudarytam iš valstybių narių atstovų, kuriam pirmininkauja Komisijos atstovas. Atsižvelgiant į sąrašo svarbą ir į poveikį, kurį dalinis pakeitimas galėtų turėti mokėjimų rinkai, Mokėjimų komiteto įgaliojimai turėtų būti aiškūs, kad būtų išvengta bet kokio konflikto su Eurosistemos kompetencija, nustatyta Sutartyje ir Statute. Turint omenyje specifinę ECB kompetenciją šioje srityje, Mokėjimų komitete ECB turėtų būti atstovaujamas kaip stebėtojas.

11. Atvejai, nepatenkantys į pasiūlytos direktyvos taikymo sritį

- 11.1 Pasiūlytos direktyvos taikymo sritis, kaip apibrėžta 2 ir 3 straipsniuose, gali būti aiškinama skirtingai. Pagal 2 straipsnį pasiūlyta direktyva taikoma baigtiniam sąrašui verslo veiklos, apibrėžtos kaip mokėjimo paslaugos ir išvardytos pasiūlytos direktyvos Priede. Pagal 3 straipsnį, joje taip pat yra, atrodytų, baigtinis sąrašas išimčių iš pasiūlytos direktyvos, tačiau būtų naudinga patikslinti šį klausimą. Siekiant, kad santykis tarp pasiūlytos direktyvos 2 ir 3 straipsnių būtų aiškesnis, ECB siūlo pakeisti dabartinį 3 straipsnio pavadinimą terminu „išimtytys“.
- 11.2 Papildomai, kai kurie 3 straipsnyje reglamentuojami klausimai yra probleminiai. Pirmia, pasiūlyta direktyva nėra neutrali technologiniu požiūriu, kadangi ji diskriminuoja fizinę ir elektroninę mokėjimo formas. Tai savo ruožtu gali sukurti nepateisinamą šališkumą dokumentais grindžiamų mokėjimo paslaugų atžvilgiu. Priklausomai nuo egzistuojančių nacionalinių teisės aktų, mokėjimo paslaugų teikėjams, šiuo metu siūlantiesiems dokumentais grindžiamas paslaugas, gali būti brangiau įvesti efektyvesnes jų produktų elektronines versijas, kadangi tokiu atveju pasiūlyta direktyva jiems būtų taikoma, ir dėl to iš principo pageidaujamas elektroninių mokėjimo paslaugų įvedimas galėtų užtrukti.
- 11.3 Antra, išlyga dėl tam tikrų mokėjimo paslaugų, teikiamų telekomunikacijų, IT sistemų ar tinklų teikėjų, kaip apibrėžta pasiūlytos direktyvos 3 straipsnio j punkte, gali būti aiškinama skirtingai. Nuostata nėra technologiniu požiūriu neutrali ir gali būti aiškinama arba per siaurai, arba per plačiai (pvz., galėtų būti netaikoma mokėjimams tiesioginėse prekybos platformose, tokiose kaip eBay, nors jie materialiai nesiskiria nuo paslaugų, kurioms taikoma pasiūlyta direktyva). To pasekoje pasiūlyta direktyva gali būti įgyvendinta nevienodai. Be to, santykis tarp išlygos ir pasiūlytos direktyvos Priedo 8 ir 9 pastraipų nėra visiškai aiškus. Dėl to ECB siūlo išbraukti pasiūlytos direktyvos 3 straipsnio j punktą bei Priedo 8 ir 9 pastraipas.
- 11.4 Kadangi popieriniai skoliniai įsipareigojimai minimi pasiūlytos direktyvos 3 straipsnio f punkte, turėtų būti padaryta bendra nuoroda dėl vekselių, įskaitant vekselius, kuriems taikoma 1930 m. Ženevos konvencija⁽¹⁴⁾, ir vekselius, kuriems ji netaikoma.

⁽¹⁴⁾ Konvencija dėl Vieningo įsakomųjų ir paprastųjų vekselių įstatymo (Ženeva, 1930 m. birželio 7 d.).

12. Apibrėžimai

- 12.1 Pasiūlyta direktyva apibrėžimus nustato dviem skirtingais būdais. Tam tikrais atvejais apibrėžimai nustatomi konkrečių nuostatų būdu 4 straipsnyje, tuo tarpu kitais atvejais apibrėžimai yra išsklaidyti skirtingose pasiūlytos direktyvos dalyse (pvz., 1 straipsnyje („kredito įstaigos“, „elektroninių pinigų įstaigos“, „pašto pinigų persiuntimo sistemų (žiro) įstaigos“ ir „mokėjimo įstaigos“, 2 straipsnyje („mokėjimo paslaugos“ ir „mokėjimo operacijos“), 29 straipsnyje („pagrindų sutartis“), ir 51 straipsnyje („labai maža įmonė“)). Siūloma visus apibrėžimus įtvirtinti viename pasiūlytos direktyvos apibrėžimų straipsnyje, kuris galėtų būti pirmasis straipsnis. Tai būtų toks pats būdas, kuris naudojamas Konsoliduotoje bankininkystės direktyvoje.
- 12.2 Tuo pat metu kyla klausimas dėl apibrėžimų ir sąvokų vartojimo nuoseklumo dabartinėje Bendrijos teisėje, pvz., SFD. Pavyzdžiui, taip yra dėl pasiūlytos direktyvos 4 straipsnio 3 dalyje esančio apibrėžimo „mokėjimo sistema“, kuris turėtų būti suderintas su „sistemos“ sąvoka, vartojama SFD, atsižvelgiant į potencialią sąveiką tarp sistemų, apibrėžtų pagal SFD, ir kitų mokėjimo sistemų. Tolesnio nuoseklumo būtų galima pasiekti įvedant į pasiūlytą direktyvą „mokėtojo“ ir „mokėjimo gavėjo“ apibrėžimus, nustatytus pasiūlyto reglamento dėl mokėtojo informacijos, pateikiamos pervedant lėšas ⁽¹⁵⁾ 3 straipsnyje.
- 12.3 „Mokėjimo sąskaitos“ sąvoka turėtų būti iš dalies pakeista taip, kad panaikintų galimybę fiziniams asmenims veikti kaip mokėjimo įstaigos, nes dėl to kiltų rizika, kad mokėjimo įstaigos lėšos galėtų būti sumaišytos su susijusio fizinio asmens lėšomis.
- 12.4 „Mokėjimo sąskaitos“ sąvoka, numatyta pasiūlytos direktyvos 4 straipsnio 7 dalyje, yra neaiški. Tai turėtų būti pataisyta, kadangi ji yra esminė aiškinant mokėjimo paslaugų sąvoką ir mokėjimo įstaigų veiklos sritį. Taip, kaip suformuluota dabar, yra neaišku, ar visos mokėjimo paslaugų teikėjų rūšys gali teikti mokėjimo sąskaitas. Jeigu mokėjimo įstaigoms bus leista teikti mokėjimo sąskaitas, turi būti patikslinti skirtumai tarp „sutartinių“ banko sąskaitų ir mokėjimo sąskaitų. Be to, tokių sąskaitų savybės turi būti aiškiai apibrėžtos. Šiame kontekste kylantys klausimai siejasi su tuo, kas turi teisę teikti tokias sąskaitas, kas jas gali laikyti ir kokia yra jų teisinė prigimtis bei pasekmės.
- 12.5 Kitas klausimas, kurį reikia patikslinti, yra klausimas, kas turima omenyje mokėjimo sąskaitos apibrėžime darant nuorodą į sąskaitą, „naudojamą tik mokėjimo operacijoms“. Ar tai, pavyzdžiui, pašalina procentinių sąskaitų galimybę arba galimybę laikyti lėšas ilgiau nei tai griežtai reikalinga operacijai? Taip pat turėtų būti užtikrinta, kad mokėjimo įstaigos negali mokėti palūkanų ar teikti kitų paskatinimų sąskaitos turėtojui.
- 12.6 „Lėšų“ apibrėžimas, numatytas pasiūlytos direktyvos 4 straipsnio 8 dalyje turėtų būti iš naujo suformuluotas, *inter alia*, žodžius „grynieji pinigai“ pakeičiant nuoroda į banknotus ir monetas.
- 12.7 Dėl „unikaliojo identifikavimo kodo“ apibrėžimo, numatyto pasiūlytos direktyvos 4 straipsnio 15 dalyje, primenama, kad 2005 m. gruodžio 15 d. ECB nuomonėje CON/2005/56 dėl pasiūlymo dėl EB reglamento dėl mokėtojo informacijos, pateikiamos pervedant lėšas ⁽¹⁶⁾ siūloma konkreti apibrėžimo „unikalus identifikatoriaus“ formuluotė, kuri dabar atspindi dabartinėje pasiūlyto reglamento versijoje. Siūloma, kad apibrėžimas „unikalus identifikatorius“ būtų suderintas pasiūlytame reglamente ir pasiūlytoje direktyvoje.
- 12.8 „Vykdymo laiko“ sąvoka vartojama įvairiose pasiūlytos direktyvos konstatuojamosios dalies vietose, taip pat 26 straipsnio 1 dalies a punkto ii papunktyje ir 31 straipsnio 1 dalies b punkto ii papunktyje, 35 straipsnyje ir IV antraštinės dalies 2 skyriaus 2 dalyje, jos neapibrėžiant. Apibrėžti vykdymo laiką kaip tam tikrą laikotarpį (kuris galėtų būti matuojamas, pavyzdžiui, darbo dienomis arba veiklos valandomis) būtų naudinga, kadangi tai leistų apibrėžti maksimalų vykdymo laiką. Be to, yra daugybė operacijų, kurios vykdomos nenaudojant mokėjimo sąskaitų (pvz., pinigų pervedimai ne banko klientams). Vykdymo laiko apibrėžimas pasiūlytoje direktyvoje turėtų taip pat apimti tokius atvejus.

⁽¹⁵⁾ „Pasiūlymas dėl Europos Parlamento ir Tarybos reglamento dėl mokėtojo informacijos, pateikiamos pervedant lėšas“ (KOM(2005) 343 galutinis).

⁽¹⁶⁾ OL C 336, 2005 12 31, p. 109.

- 12.9 ES nėra bendro „darbo dienų“ kalendoriaus, ir, nors terminas taip pat yra vartojamas pasiūlytos direktyvos IV antraštinės dalies 2 skyriaus 2 dalyje, jis nėra apibrėžtas. Vykdomo ir veikimo tikslais ir užtikrinant, kad išsipareigojimų apimtis yra aiški, būtų naudinga nustatyti tokį apibrėžimą pasiūlytoje direktyvoje (apibrėžimų straipsnyje).
- 12.10 Terminas „čekiai ar pinigai banke“ vartojamas pasiūlytoje direktyvoje, jo neapibrėžiant, pvz., pasiūlytos direktyvos 3 straipsnio b punkte, 4 straipsnio 8 punkte ir pasiūlytos direktyvos Priedo 7 dalyje. Siūloma nustatyti čekių ar pinigų banke apibrėžimą (apibrėžimų straipsnyje), turint omenyje, kad tik centriniai bankai ir kredito įstaigos (kurios apima elektroninių pinigų įstaigas) gali laikyti tokias lėšas.
- 12.11 Lygiai taip pat terminas „skyrius“ vartojamas pasiūlytos direktyvos 4 straipsnio 2 punkte ir 20 straipsnyje, jo neapibrėžiant. Siūloma, kad „skyriaus“ apibrėžimas būtų nustatytas suderinant su apibrėžimu Konsoliduotos bankininkystės direktyvos 1 straipsnio 3 dalyje.
- 12.12 „Pagrindų sutartis“ apibrėžimas turėtų būti perkeltas iš 29 straipsnio į apibrėžimų straipsnį. Be to, nuoseklumo tikslu, terminas „pagrindų sutartis“ turėtų būti vartojamas pasiūlytoje direktyvoje pakeičiant alternatyvų terminą „pagrindų susitarimas“, vartojamą pasiūlytos direktyvos 18 konstatuojamojoje dalyje bei 32 ir 33 straipsniuose.
13. *Papildomi teisiniai ir techniniai komentarai*
- 13.1 Reikia patikslinti, ar priimančioji valstybė narė gali statistinės atskaitomybės tikslais reikalauti, kad visos mokėjimo įstaigos, turinčios skyrius jų teritorijoje, pateiktų duomenis apie savo veiklą kompetentingoms priimančiosios valstybės narės statistikos institucijoms, *inter alia*, nacionaliniams centriniam bankams ir (ar) nacionalinei statistikos įstaigai.
- 13.2 Galėtų būti tiesiogiai patikslinta, kad nuoroda į „bet kurią valiutą“ pasiūlytos direktyvos 2 straipsnyje taikytina ne Bendrijos valstybių valiutai.
- 13.3 Pasiūlytos direktyvos 1 straipsnio pavadinimas yra „Objektas“, ir todėl jis turėtų pristatyti tik pagrindinį pasiūlytos direktyvos objektą. Būtų labiau tinkama keturias mokėjimo paslaugų teikėjų kategorijas apjungti bendrame apibrėžime „mokėjimo paslaugų teikėjas“, įtvirtintame apibrėžimų straipsnyje, ypač atsižvelgiant į tai, kad apibrėžimų straipsnyje taip pat apibrėžiama mokėjimo paslaugos vartotojo sąvoka.
- 13.4 Pasiūlytos direktyvos 11 straipsnio 2 dalyje dėl priklausomųjų tarpininkų, išorės įmonių arba antrinių įmonių pasitelkimo yra nuoroda į „visų operacijų“ perdavimą. Tai kelia problemą, kadangi tai leistų įsteigti įmones, kurios nevykdo jokios veiklos ir kurios formaliai laikytųsi pasiūlytos direktyvos, nors tikrąsias operacijas vykdytų trečioji šalis, kuriai netaikomi jos reikalavimai. Dėl to ECB siūlo iš dalies pakeisti 11 straipsnį, kad būtų išvengta tokių išvadų.
- 13.5 Pasiūlytos direktyvos 12 straipsnio 1 dalyje yra nuoroda į „operacinę riziką“ neapibrėžiant šios sąvokos. Reikalingas patikslinimas galėtų būti nustatytas taikant „operacinės rizikos“ apibrėžimą, numatytą pasiūlytos Kapitalo pakankamumo direktyvos ⁽¹⁷⁾ 4 straipsnio 22 punkte.
- 13.6 Duomenų kaupimo taisyklės, numatytos pasiūlytos direktyvos 13 ir 44 straipsniuose, gali būti traktuojamos taip, kad mokėjimo įstaigų duomenų kaupimo pareiga neviršija vienerių metų. Ši pareiga turėtų būti aiškiau suderinta su kitais Bendrijos teisės aktais, tokiais kaip Trečiosios pinigų plovimo direktyvos ⁽¹⁸⁾ 30 straipsnis, nustatantis minimalią įrašų saugojimo pareigą penkerius metus.

⁽¹⁷⁾ Žr. pilną nuorodą 9 išnašoje.

⁽¹⁸⁾ 2005 m. spalio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/60/EB dėl finansų sistemos apsaugos nuo jos panaudojimo pinigų plovimui ir teroristų finansavimui (OL L 309, 2005 11 25, p. 15).

- 13.7 Pasiūlytos direktyvos 41 straipsnyje numatyta „sutikimo“ sąvoka nėra pakankamai tiksli. Šiame kontekste yra būtina nuoroda į sutikimo atšaukimą ir jo apibrėžimas.
- 13.8 Pasiūlytos direktyvos 52 straipsnio formuluotė dėl grąžinimo yra neaiški, pavyzdžiui, darant nuorodą į grąžinimo galimybę, kai įvykdytos operacijos suma nėra suma, „kokią tikėtusi sumokėti protingas mokėtojas, jeigu jis būtų to mokėtojo vietoje“. Tokia formuluotė palieka daug erdvės interpretavimui, o tai padidina netikrumą mokėjimų srityje ir gali lemti ginčų daugėjimą ir neapsaugoti vartotojų. Tam, kad būtų sumažinta būsimų ginčų rizika, reikėtų apsvarstyti 52 straipsnio formuluotės patikslinimą.
- 13.9 Mokėjimo gavėjui svarbiausia yra mokėjimo baigtinumas, ir dėl to pasiūlytos direktyvos 53 straipsnio 1 dalyje numatyta sąvoka „kai buvo pranešta“ yra pernelyg neapibrėžta, nes laikas, kai informacija gaunama per mokėtojo interneto banką ar per viešai prieinamą sąskaitos spausdintuvą, gali žymiai skirtis nuo tų atvejų, kai mokėtojas gauna sąskaitos išrašo dokumentą paštu. Konkretus laiko momentas, susijęs su pačiu perdavimu, būtų pageidautinas. Suteikiant papildomai laiko mokėtojiui reaguoti, leidžiamas laiko tarpas galėtų būti pratęstas nuo keturių iki šešių savaičių.
- 13.10 „Priėmimo“ ir „neatsaukiamumo“ sąvokos, numatytos pasiūlytos direktyvos 54 ir 56 straipsniuose, būdamos aiškios ir naudingos, turėtų būti suderintos su „įvedimo į sistemą“ ir „neatsaukiamumo“ sąvokomis, vartojamomis SFD.
- 13.11 Pasiūlytos direktyvos 54 straipsnio 2 dalis turėtų būti iš dalies pakeista, užtikrinant, kad laiko tarpas tarp mokėjimo gavimo ir priėmimo nėra nereikalingai ištemptas.
- 13.12 Pasiūlytos direktyvos 65 straipsnio 1 dalis dėl lėšų buvimo nustato, kad valstybės narės reikalauja, kad mokėjimo gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas užtikrintų, kad mokėjimo gavėjo sąskaitoje atsiras lėšų nuo to momento, kai tos lėšos įskaitomos į mokėjimo gavėjo sąskaitą. Atrodytų akivaizdu, kad lėšos atsiranda nuo to momento, kai įskaitomos į mokėjimo gavėjo sąskaitą. Todėl būtų tinkama aiškiai nustatyti, kad lėšos mokėjimo gavėjui atsiranda iš karto, kai mokėjimo paslaugos teikėjas jas gauna.
- 13.13 Siekiant įgalinti mokėjimo schemas leisti atlikti efektyvų tikslų vykdymą, pasiūlytos direktyvos 66 straipsnio 1 dalis turėtų būti iš dalies pakeista, ištraukiant nuorodą į Tarptautinį banko sąskaitos numerį (IBAN) kaip vieningą pageidaujamą identifikatorių visais atvejais, tokiu būdu užtikrinant suderintą požiūrį vartojant vieningus identifikatorius.

14. Projekto rengimo pasiūlymai

Be to, kas išdėstyta anksčiau, Priede pateikiami projekto rengimo pasiūlymai.

Pasirašyta Frankfurte prie Maino, 2006 m. balandžio 26 d.

ECB pirmininkas
Jean-Claude TRICHET

PRIEDAS

Projekto rengimo pasiūlymai ⁽¹⁾Komisijos siūlomas tekstas ⁽²⁾ECB siūlomi pakeitimai ⁽³⁾

1 pakeitimas

12 konstatuojamoji dalis

- (12) Mokėjimo paslaugų teikėjo veiklai būtina, kad jis galėtų veikti esančiose mokėjimo sistemose arba kad galėtų dalyvauti tokiose sistemose. Siekiant užtikrinti vienodo požiūrio principą visoje Bendrijoje skirtingų kategorijų mokėjimo paslaugų teikėjų atžvilgiu, atsižvelgiant į jų riziką mažinančią licenciją, būtina paašškinti taisykles dėl galimybės teikti mokėjimo paslaugas ir dalyvauti mokėjimo sistemose. Turėtų būti numatyta nuostata dėl mokėjimo įstaigų ir kredito įstaigų nediskriminavimo, kalbant apie mokėjimo sistemas, prie kurių jos turi prieigą.
- (12) Mokėjimo paslaugų teikėjo veiklai būtina, kad jis galėtų veikti esančiose mokėjimo sistemose arba kad galėtų dalyvauti tokiose sistemose. Siekiant užtikrinti vienodo požiūrio principą visoje Bendrijoje skirtingų kategorijų mokėjimo paslaugų teikėjų atžvilgiu, atsižvelgiant į jų riziką mažinančią licenciją, būtina paašškinti taisykles dėl galimybės teikti mokėjimo paslaugas ir dalyvauti mokėjimo sistemose. **Pagal Sutarties 105 straipsnio 2 dalį ir Europos centrinių bankų sistemos ir Europos centrinio banko Statuto (toliau — ECBS statutas) 3.1 straipsnį ir 22 straipsnį vienas iš pagrindinių Europos centrinių bankų sistemos (ECBS) uždavinių yra skatinti sklandų mokėjimo sistemų veikimą. ECB ir valstybių narių nacionaliniai centriniai bankai gali sudaryti sąlygas, o ECB gali priimti reglamentus, kad būtų užtikrintas kliringo ir mokėjimo sistemų veiksmingumas ir patikimumas Bendrijoje ir su kitomis šalimis. Šios direktyvos nuostatos dėl galimybės naudotis mokėjimo paslaugų teikimu ir dalyvavimu mokėjimo sistemose nepažeidžia šių ECB ir ECBS kompetencijų, taikomų eurą įsivedusiose valstybėse narėse. Turėtų būti numatyta nuostata dėl mokėjimo įstaigų ir kredito įstaigų nediskriminavimo, kalbant apie mokėjimo sistemas, prie kurių jos turi prieigą.**

Pagrindimas — Žr. nuomonės 9.3 pastraipą

2 pakeitimas

1 straipsnis, Objektas

Šioje direktyvoje nustatomos taisyklės, kuriomis vadovaudamosi valstybės narės išskiria šias keturias mokėjimo paslaugų teikėjų kategorijas:

- (a) kredito įstaigos, apibrėžtos Direktyvoje 2000/12/EB;
- (b) elektroninių pinigų įstaigos, apibrėžtos Direktyvoje 2000/46/EB;
- (c) pašto pinigų persiuntimo sistemų (žiro) įstaigos, apibrėžtos Direktyvos 2000/12/EB 2 straipsnio 3 dalies antroje įtraukoje ir turinčios teisę teikti mokėjimo paslaugas pagal nacionalinę arba Bendrijos teisę;

Šioje direktyvoje nustatomos taisyklės, kuriomis vadovaudamosi valstybės narės išskiria keturias mokėjimo paslaugų teikėjų kategorijas, **kaip apibrėžta [4] straipsnyje [Apibrėžimų straipsnyje]:**

Šioje direktyvoje taip pat nustatomos skaidrumo sąlygų taisyklės, atitinkamos vartotojų ir teikėjų teisės bei pareigos, susijusios su mokėjimo paslaugų teikimu kaip nuolatiniu užsiėmimu arba veikla.

⁽¹⁾ Priede pateikiami projekto rengimo pasiūlymai remiasi pasiūlytos direktyvos tekstu ir apsiriboja pakeitimais, padarytais siekiant atspindėti šioje nuomonėje pateiktus ECB pasiūlymus.

⁽²⁾ Kursyvu pagrindiniame tekste nurodomos teksto dalys, kurias ECB siūlo išbraukti.

⁽³⁾ Stambiu šriftu pagrindiniame tekste nurodomas ECB naujai pasiūlytas tekstas.

(d) kiti fiziniai arba juridiniai asmenys, kuriems pagal šios direktyvos 6 straipsnį buvo suteiktas leidimas teikti ir vykdyti mokėjimo paslaugas Bendrijoje, toliau — mokėjimo įstaigos.

Šioje direktyvoje taip pat nustatomos skaidrumo sąlygų taisyklės, atitinkamos vartotojų ir teikėjų teisės bei pareigos, susijusios su mokėjimo paslaugų teikimu kaip nuolatiniu užsiėmimu arba veikla.

Centriniai bankai, veikiantys kaip pinigų valdymo institucijos ir kaip valstybės institucijos, teikiančios mokėjimo paslaugas, nelai-komi mokėjimo paslaugų teikėjais.

Pagrindimas — Žr. nuomonės 13.3 pastraipą

3 pakeitimas

2 straipsnio 1 dalis, pirma pastraipa

Ši direktyva taikoma tik A priede išvardytoms veiklos rūšims, Ši direktyva taikoma tik **mokėjimo paslaugoms**, kurias sudaro mokėjimo operacijų vykdymas fizinio arba juri-dinio asmens vardu, toliau — mokėjimo paslaugos, kai bent vienas iš mokėjimo paslaugų teikėjų yra įsisteigęs Bendrijoje.

Pagrindimas — Žr. nuomonės 12.1 pastraipą

4 pakeitimas

1 straipsnis, išimtis centriniam bankams — pridama 2 straipsnio 1 dalyje, antroje pastraipoje

Centriniai bankai, veikiantys kaip pinigų valdymo institu-cijos ir kaip valstybės institucijos, teikiančios mokėjimo paslaugas, nelai-komi mokėjimo paslaugų teikėjais. **Ši direktyva netaikoma centrinių bankų teikiamoms mokėjimo paslaugoms.**

Pagrindimas — Žr. nuomonės 8 pastraipą

5 pakeitimas

3 straipsnis, pavadinimas

Atvejai, nepatenkantys į taikymo sritį

Išimtis

Pagrindimas — Žr. nuomonės 11.1 pastraipą

6 pakeitimas

3 straipsnio j punktas

(j) kai mokėjimo operacija vykdoma naudojantis mobiliuoju tele-fonu arba kitu skaitmeniniu ar IT prietaisu, jeigu įvykdomos šios sąlygos: [Išbraukiama]

(i) paslaugų teikėjas, valdantis telekomunikacijų arba IT sistemą ar tinklą, intensyviai dalyvauja kuriant teikiamas skaitmenines prekes arba elektroninių komuni-kacijų paslaugas;

(ii) prekės ir paslaugos negali būti teikiamos nesant paslaugų teikėjo;

(iii) nėra jokios kitos apmokėjimo galimybės;

Pagrindimas — Žr. nuomonės 11.3 pastraipą

7 pakeitimas
4 straipsnio 3 dalis

mokėjimo sistema — tai lėšų pervedimo sistema, turinti formalią standartizuotą struktūrą ir bendrąsias mokėjimo operacijų tvarkymo, tarpuskaitos ir (arba) atlikimo taisykles;

mokėjimo sistema — tai lėšų pervedimo sistema, turinti formalią standartizuotą struktūrą ir bendrąsias mokėjimo operacijų tvarkymo, tarpuskaitos ir (arba) atlikimo taisykles, **įskaitant, be apribojimų, sistemas, laikomas mokėjimo sistemomis apie kurias pranešta Komisijai pagal 1998 m. gegužės 19 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 98/29/EB dėl atsiskaitymų baigtinumo mokėjimų ir vertybinių popierių atsiskaitymų sistemose** ^(FN);

Pagrindimas — Žr. nuomonės 12.2 pastraipą

8 pakeitimas
4 straipsnio 8 dalis

lėšos — tai gryniesi pinigai, čekiai ar pinigai banke ir *elektroniniai pinigai, kaip apibrėžta Direktyvoje 2000/46/EB*;

lėšos — tai **banknotai ir monetos** bei čekiai ar pinigai banke;

Pagrindimas — Žr. nuomonės 12.6 pastraipą

9 pakeitimas
Apibrėžimų straipsnis

1 straipsnis
Objektas

Šioje direktyvoje nustatomos taisyklės, kuriomis vadovaudamosi valstybės narės išskiria šias keturias mokėjimo paslaugų teikėjų kategorijas:

[..]

(d) kiti fiziniai arba juridiniai asmenys, kuriems pagal šios direktyvos 6 straipsnį buvo suteiktas leidimas teikti ir vykdyti mokėjimo paslaugas Bendrijoje, toliau — mokėjimo įstaigos.

Mokėjimo įstaiga — tai juridinis asmuo, išskyrus: (a) kredito įstaigą, apibrėžtą Direktyvos 2000/12/EB 1 straipsnio 1 dalyje; (b) elektroninių pinigų įstaigą, apibrėžtą Direktyvos 2000/46/EB 1 straipsnio 3 dalies a punkte; arba (c) pašto pinigų persiuntimo sistemų (žiro) įstaigą, apibrėžtą Direktyvos 2000/12/EB 2 straipsnio 3 dalies antrojoje įtraukoje ir turinčią teisę teikti mokėjimo paslaugas pagal nacionalinę arba Bendrijos teisę; kuriai suteiktas leidimas pagal 6 straipsnį teikti ir vykdyti mokėjimo paslaugas Bendrijoje;

Pagrindimas — Žr. nuomonės 12.1 ir 12.3 pastraipas

10 pakeitimas
Apibrėžimų straipsnis

[Iterpiama]

mokėjimo paslauga — tai Priede nurodyta veiklos rūšis, kurią sudaro mokėjimo operacijų vykdymas fizinio arba juridinio asmens vardu, kai bent vienas iš mokėjimo paslaugų teikėjų yra įsisteigęs Bendrijoje;

Pagrindimas — Žr. nuomonės 12.1 pastraipą

^(FN) OL L 166, 1998 6 11, p. 45.

11 pakeitimas

Apibrėžimų straipsnis

1 straipsnis

Objektas

Šioje direktyvoje nustatomos taisyklės, kuriomis vadovaudamosi valstybės narės išskiria šias keturias mokėjimo paslaugų teikėjų kategorijas:

- (a) kredito įstaigos, apibrėžtos Direktyvoje 2000/12/EB;
- (b) elektroninių pinigų įstaigos, apibrėžtos Direktyvoje 2000/46/EB;
- (c) pašto pinigų persiuntimo sistemų (žiro) įstaigos, apibrėžtos Direktyvos 2000/12/EB 2 straipsnio 3 dalies antrojoje įtraukoje ir turinčios teisę teikti mokėjimo paslaugas pagal nacionalinę arba Bendrijos teisę;
- (d) kiti fiziniai arba juridiniai asmenys, kuriems pagal šios direktyvos 6 straipsnį buvo suteiktas leidimas teikti ir vykdyti mokėjimo paslaugas Bendrijoje, toliau — mokėjimo įstaigos.

mokėjimo paslaugų teikėjas — tai: (a) kredito įstaiga, apibrėžta Direktyvos 2000/12/EB 1 straipsnio 1 dalyje; (b) elektroninių pinigų įstaiga, apibrėžta Direktyvos 2000/46/EB 1 straipsnio 3 dalies a punkte; (c) pašto pinigų persiuntimo sistemų (žiro) įstaiga, apibrėžta Direktyvos 2000/12/EB 2 straipsnio 3 dalies antrojoje įtraukoje ir turinti teisę teikti mokėjimo paslaugas pagal nacionalinę arba Bendrijos teisę; arba (d) nepažeidžiant 21 straipsnio, mokėjimo įstaiga;

Pagrindimas — Žr. nuomonės 12.1 pastraipą

12 pakeitimas

Apibrėžimų straipsnis

[[terpiama]

mokėjimo operacija — tai mokėtojo arba mokėjimo gavėjo inicijuotas veiksmas, kurį sudaro mokėtojo lėšų deponavimas, nurašymas arba pervedimas mokėjimo gavėjui, neatsižvelgiant į jokių pagrindinius mokėjimo paslaugų vartotojų išipareigojimus;

Pagrindimas — Žr. nuomonės 12.1 pastraipą

13 pakeitimas

Apibrėžimų straipsnis

[[terpiama]

vykdymo laikas — tai laikas tarp momento, kuriuo mokėjimo paslaugos teikėjas priima mokėjimo pavedimą ir momento, kuriuo mokėjimo gavėjo sąskaitoje atsiranda suma, mokėtina pagal mokėjimo pavedimą;

Pagrindimas — Žr. nuomonės 12.8 pastraipą

14 pakeitimas

Apibrėžimų straipsnis

[[terpiama]

čekiai ir pinigai banke — tai kredito įstaigoje ar centriname banke esančioje sąskaitoje laikomi indėlių likučiai, arba elektroniniai pinigai, kaip apibrėžta Direktyvos 2000/46/EB 1 straipsnio 3 dalies b punkte;

Pagrindimas — Žr. nuomonės 12.10 pastraipą

15 pakeitimas
Apibrėžimų straipsnis

[[terpiama]

pagrindų sutartis — tai mokėjimo paslaugų sutartis, kuriai būdinga tai, kad ja mokėjimo paslaugų teikėjas įpareigojamas ateityje atlikti individualias ar vieną po kito einančias mokėjimo operacijas mokėtojo nurodymu;

Pagrindimas — Žr. nuomonės 12.12 pastraipą

16 pakeitimas
Naujas 6 straipsnis, Konsultavimasis su centriniais bankais

[[terpiama]

Prieš patenkindamos ar atmesdamos prašymą išduoti leidimą veiklai arba sustabdydamos ar atimdamos leidimus veiklai, buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos konsultuojasi su atitinkamais centriniais bankais.

Pagrindimas — Žr. nuomonės 4.8 pastraipą

17 pakeitimas
10 straipsnio 1 ir 2 dalys

1. Mokėjimo įstaigos turi teisę verstis šią veikla:

- (a) teikti mokėjimo paslaugas;
- (b) teikti pagrindines operacijų ir su jomis susijusias papildomas paslaugas, pavyzdžiui, užtikrinti mokėjimo operacijų vykdymą, teikti valiutos keitimo paslaugas, saugojimo veiklos ir duomenų saugojimo bei tvarkymo paslaugas;
- (c) turėti prieigą prie mokėjimo sistemų ir naudotis jomis siekiant pervesti lėšas, šias lėšas įskaityti ir vykdyti atsiskaitymus, įskaitant bet kokias su sistemomis susijusias priemones ir procedūras.

Atsižvelgiant į a punktą, lėšos, kurias mokėjimo įstaigos gauna iš mokėjimo paslaugų vartotojų, siekdamos teikti mokėjimo paslaugas, nėra indėlis arba kitos grąžintinos lėšos, kaip apibrėžta Direktyvos 2000/12/EB 3 straipsnyje, arba elektroniniai pinigai, kaip apibrėžta Direktyvoje 2000/46/EB.

2. Lėšas, gautas iš mokėjimo paslaugų vartotojų ir specialiai priimtas mokėjimo paslaugai atlikti, mokėjimo įstaigos gali panaudoti tik mokėjimo paslaugoms ir negali panaudoti kitai veiklai finansuoti. Mokėjimo įstaiga mokėjimo paslaugų vartotojų lėšas, priimtas mokėjimo operacijai atlikti, apskaito atskirai nuo lėšų, priimtų kitai, nei mokėjimo paslaugos, veiklai atlikti.

1. Mokėjimo įstaigos turi išimtinę teisę verstis šia veikla:

- (a) Teikti **leidžiamas** mokėjimo paslaugas, **išdėstytas Priede**;
- (b) teikti pagrindines operacijų ir su jomis susijusias papildomas paslaugas, pavyzdžiui, mokėjimo operacijų vykdymą, teikti valiutos keitimo paslaugas, saugojimo veiklos ir duomenų saugojimo bei tvarkymo paslaugas;
- (c) turėti prieigą prie mokėjimo sistemų siekiant pervesti lėšas, šias lėšas įskaityti ir vykdyti atsiskaitymus, įskaitant bet kokias su sistemomis susijusias priemones ir procedūras, **nepažeidžiant 23 straipsnio**.

2. **Kai mokėjimo įstaigos teikia mokėjimo paslaugas pagal 1 dalies a punktą, lėšos, kurias mokėjimo įstaigos gauna iš mokėjimo paslaugų vartotojų, siekdamos teikti mokėjimo paslaugas, nėra indėlis arba kitos grąžintinos lėšos, kaip apibrėžta Direktyvos 2000/12/EB 3 straipsnyje, arba elektroniniai pinigai, kaip apibrėžta Direktyvos 2000/46/EB 1 straipsnio 3 dalies b punkte. Mokėjimo įstaigos gautos lėšos pervedamos mokėjimo gavėjui arba, jei pavedimas nevykdomas, išmokamos mokėtojui ar kitam asmeniui, turinčiam teisę į lėšas, per šios Direktyvos IV antraštinės dalies 2 skyriaus 2 dalyje nurodytą vykdymo laiką.**

3. Lėšas, gautas iš mokėjimo paslaugų vartotojų ir specialiai priimtas mokėjimo paslaugai atlikti, mokėjimo įstaigos atideda konkrečiai operacijai, kuriai jos buvo priimtos, ir negali panaudoti kitai, nei mokėjimo paslaugos, kurios prašė mokėjimo paslaugos naudotojas, veiklai finansuoti.

4. Valstybės narės užtikrina, kad būtų numatytos tinkamos priemonės, taip apsaugančios mokėjimo paslaugų naudotojus:

- (a) iš mokėjimo paslaugų vartotojų gautų lėšų, kurios buvo priimtos mokėjimo operacijai vykdyti, atžvilgiu mokėjimo įstaiga atskiria tokias lėšas nuo kitų lėšų, priimtų kitai, nei mokėjimo paslaugos, veiklai atlikti, ir jas apskaito atskirai;
- (b) mokėjimo įstaiga laiko mokėjimo paslaugų vartotojo lėšas sąskaitoje, kurios pavadinimas aiškiai identifikuoja mokėjimo paslaugų vartotoją;
- (c) jokios mokėjimo paslaugų vartotojo lėšos negali būti maišomos su mokėjimo paslaugų teikėjo ar bet kokio kito mokėjimo paslaugų vartotojo ar bet kokio kito asmens, išskyrus mokėjimo paslaugų vartotoją, kurio vardu lėšos laikomos, lėšomis;
- (d) mokėjimo paslaugų vartotojo lėšoms neturi įtakos jokie trečiosios šalies veiksmai mokėjimo įstaigos atžvilgiu;
- (e) jei mokėjimo įstaigos atžvilgiu priimama viena ar daugiau reorganizavimo priemonių, arba pradama likvidavimo procedūra, atitinkamos administracinės arba teisminės institucijos, arba atitinkamas administratorius ar likvidatorius nedelsdami grąžina lėšas visiems mokėjimo paslaugų naudotojams pirmiau už visus kitus reikalavimus tai mokėjimo įstaigai;
- (f) jei mokėjimo įstaigos atžvilgiu priimama viena ar daugiau reorganizavimo priemonių, arba pradama likvidavimo procedūra, ir neturima pakankamai lėšų, grąžintinų mokėjimo paslaugų vartotojams, atitinkamos administracinės arba teisminės institucijos, arba atitinkamas administratorius ar likvidatorius nedelsdami paskirsto mokėjimo paslaugų vartotojų lėšas šiems mokėjimo paslaugų vartotojams pro rata pagrindu, atsižvelgdami į jų reikalavimus ir pirmiau už visus kitus reikalavimus tai mokėjimo įstaigai.

Pastaba: siūloma, kad be šios nuostatos, apibrėžimų straipsnyje turėtų būti pateikti šie iš 2001 m. balandžio 4 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2001/24/EB dėl kredito įstaigų reorganizavimo ir likvidavimo ⁽⁶³⁾ 2 straipsnio tiesiogiai perimti apibrėžimai:

- (1) administratorius — tai bet koks asmuo ar įstaiga, kuriuos paskiria administracinės arba teisminės institucijos, įgalioti administruoti reorganizavimo priemones;
- (2) administracinės arba teisminės institucijos — tai valstybių narių administracinės arba teisminės institucijos, kurioms suteikta su reorganizavimo priemonėmis arba likvidavimo procedūromis susijusi kompetencija;

⁽⁶³⁾ OL L 125, 2001 5 5, p. 15.

- (3) reorganizavimo priemonės — tai priemonės, skirtos kredito įstaigos finansinei padėčiai išsaugoti arba atkurti ir galinčios daryti poveikį trečiųjų šalių pirmiau turėtoms teisėms, įskaitant priemones, susijusias su galimybe sustabdyti mokėjimus, vykdymo priemones arba reikalavimų sumažinimą;
- (4) likvidatorius — tai bet koks asmuo ar įstaiga, kuriuos paskiria administracinės arba teisminės institucijos, įgalioti administruoti likvidavimo procedūras;
- (5) likvidavimo procedūros — tai valstybės narės administracinių arba teisminių institucijų pradėtos ir prižiūrimos kolektyvinės procedūros, skirtos realizuoti turtui, prižiūrint minėtoms institucijoms, įskaitant tuos atvejus, kai tokios procedūros nutraukiamos pagal kompromisinią susitarimą su kreditoriais ar kitą panašią priemonę.

Pagrindimas — Žr. nuomonės 6.3, 6.4 ir 9.4 pastraipas

18 pakeitimas
10 straipsnio 3 dalis

3. *Leidimą turinčių mokėjimo įstaigų veikla nėra išskirtinė ir neapribojama mokėjimo paslaugomis, ir jai taikomi taikytini nacionaliniai ir Bendrijos teisės aktai.* [Išbraukiama]

Pagrindimas — Žr. nuomonės 6.5 pastraipą

19 pakeitimas
11 straipsnio 2 dalis

2. Kai mokėjimo įstaiga ketina perduoti dalies *arba visų* savo operacijų vykdymą kitai įmonei, ji apie tai praneša kompetentingai institucijai.

2. Kai mokėjimo įstaiga ketina perduoti dalies savo operacijų vykdymą kitai įmonei, ji apie tai praneša **savo buveinės valstybės narės** kompetentingai institucijai. **Toks perdavimas nepažeidžia šios direktyvos taikymo subjektui, kuriam buvo perduotas dalies operacijų vykdymas, jei toks subjektas pats laikomas mokėjimo paslaugos teikėju.**

Pagrindimas — Žr. nuomonės 13.4 pastraipą

20 pakeitimas
16 straipsnis

Valstybės narės užtikrina, kad kompetentingų institucijų vykdomos kontrolės procedūros, skirtos patikrinti, kaip laikomasi šios antraštinės dalies nuostatų, yra atitinkamos, pakankamos ir tinkamai reaguojančios į riziką, kuri kyla mokėjimo įstaigoms.

Valstybės narės užtikrina, kad kompetentingų institucijų vykdomos kontrolės procedūros, skirtos patikrinti, kaip laikomasi šios antraštinės dalies nuostatų, yra atitinkamos, pakankamos ir tinkamai reaguojančios į riziką, kuri kyla mokėjimo įstaigoms.

Siekiant patikrinti, kaip laikomasi šios antraštinės dalies nuostatų, kompetentingos įstaigos gali imtis tik šių priemonių;

Siekiant patikrinti, kaip laikomasi šios antraštinės dalies nuostatų, kompetentingos įstaigos **turi galimybę** imtis šių priemonių;

(a) pareikalauti, kad mokėjimo įstaigos pateiktų visą informaciją, kurios reikia stebint, kaip laikomasi šių nuostatų;

(a) pareikalauti, kad mokėjimo įstaigos pateiktų visą informaciją, kurios reikia stebint, kaip laikomasi šių nuostatų;

(b) vietoje vykdyti mokėjimų įstaigos, subjekto, iš kurio perkamos paslaugos, tos mokėjimų įstaigos priklausomojo tarpininko arba antrinės įmonės patikrinimus;	(b) vietoje vykdyti mokėjimų įstaigos, subjekto, iš kurio perkamos paslaugos, tos mokėjimų įstaigos priklausomojo tarpininko arba antrinės įmonės patikrinimus;
(c) teikti rekomendacijas ir nurodymus;	(c) teikti rekomendacijas ir nurodymus;
(d) išpėti ir skirti atitinkamas nuobaudas, jei nesilaikoma reikalavimų;	(d) išpėti ir skirti atitinkamas nuobaudas, jei nesilaikoma reikalavimų;
(e) sustabdyti arba atimti leidimus tais atvejais, kai nebe-tenkinamos 5 straipsnyje numatytos leidimų sąlygos.	(e) sustabdyti arba atimti leidimus tais atvejais, kai nebe-tenkinamos 5 straipsnyje numatytos leidimų sąlygos.

Pagrindimas — Žr. nuomonės 4.7 pastraipą

21 pakeitimas

19 straipsnis, pirma pastraipa

Skirtingų valstybių narių kompetentingos institucijos bendradarbiauja, ypač keičiasi informacija, siekdamos užtikrinti tinkamą šios direktyvos nuostatų taikymą.

Skirtingų valstybių narių kompetentingos institucijos bendradarbiauja, ypač keičiasi informacija, siekdamos užtikrinti tinkamą šios direktyvos nuostatų taikymą, **ties tarp savęs, tiek su ECBS centriniais bankais.**

Pagrindimas — Žr. nuomonės 4.8 pastraipą

22 pakeitimas

19 straipsnis, antra pastraipa, b punktas

(b) centriniais bankais, Europos centrinių bankų sistema ir Europos centriniu banku, kaip pinigų institucijomis, ir tam tikrais atvejais su kitomis valstybės institucijomis, atsakingomis už mokėjimų ir atsiskaitymų sistemų priežiūrą;	centriniais bankais trečiose šalyse ir tam tikrais atvejais su kitomis valstybės institucijomis, atsakingomis už mokėjimų ir atsiskaitymų sistemų priežiūrą;

Pagrindimas — Žr. nuomonės 4.8 pastraipą

23 pakeitimas

23 straipsnio 1 dalis

Prieiga prie mokėjimų sistemų ir jų naudojimas

1. Valstybės narės užtikrina, kad prieigos prie mokėjimo sistemų ir jų funkcionavimo taisyklės būtų objektyvios ir proporcingos; jos taip pat nevaržo šios prieigos daugiau, negu tai yra būtina apsaugoti nuo tam tikros rizikos ir užtikrinti mokėjimo sistemos finansinį saugumą.

Pagal mokėjimo sistemas negali būti keliami kurie nors iš šių reikalavimų:

- (a) draudimas dalyvauti kitose mokėjimo sistemose;
- (b) taisyklė, kuria numatoma leidimą turinčių mokėjimo paslaugų teikėjų diskriminacija ryšium su dalyvių teisėmis, įsipareigojimais ir teisėmis;
- (c) bet kurie apribojimai institucinio statuso atžvilgiu.

Prieiga prie mokėjimų sistemų

1. Valstybės narės užtikrina, kad **mokėjimo įstaigos prieiga prie mokėjimo sistemos nėra:**

- (a) **apribota diskriminuojančiu pagrindu, jei užtikrintas mokėjimo sistemos finansinis ir operacinis saugumas; ir**
- (b) **apribota** institucinio statuso atžvilgiu.

Pagrindimas — Žr. nuomonės 9.1 ir 9.4 pastraipas

24 pakeitimas

23 straipsnio 2 dalis

2. Šio straipsnio 1 dalies nuostata *neapriboja reikalavimų, pagal Bendrijos teisę, ypač pagal Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 98/26/EB (*) taikomų mokėjimo ir vertybinių popierių atsiskaitymų sistemos dalyviams.*

2. 1 dalies nuostata **netaikoma sistemoms, tokiomis laikomomis pagal** Direktyvą 98/26/EB, **ir nepažeidžia Sutarties 105 straipsnio 2 dalyje ir ECBS statuto 3.1 straipsnyje ir 22 straipsnyje nustatytas ECB ir ECBS kompetencijas dėl galimybės naudotis mokėjimo sistemomis ir mokėjimo paslaugų teikimu.**

Pagrindimas — Žr. nuomonės 9.2 ir 9.3 pastraipas

25 pakeitimas

41 straipsnis

Valstybės narės užtikrina, jog mokėjimo operacija laikoma autorizuota tik tada, kai mokėtojas sutiko dėl atitinkamo mokėjimo pavidimo, pateikto mokėjimo paslaugų teikėjui.

Sutikimą sudaro aiškus leidimas mokėjimo paslaugų teikėjui atlikti mokėjimo operaciją arba operacijų eilę.

Jei nėra tokio sutikimo, laikoma, kad mokėjimo operacija yra neautorizuota.

Mokėtojas gali autorizuoti mokėjimo operaciją iki jos vykdymo arba ją įvykdžius.

Valstybės narės užtikrina, jog mokėjimo operacija laikoma autorizuota tik tada, kai mokėtojas sutiko dėl atitinkamo mokėjimo pavidimo, pateikto mokėjimo paslaugų teikėjui.

Sutikimą sudaro aiškus leidimas mokėjimo paslaugų teikėjui atlikti **nurodytą** mokėjimo operaciją arba **nurodytą** operacijų eilę.

Sutikimas gali būti atšaukiamas laikantis sutarties sąlygų, dėl kurių buvo susitarta tarp mokėjimo paslaugos teikėjo ir mokėtojo, bet ne vėliau kaip iki mokėjimo pavidimo priėmimo momento arba momento, kai mokėjimo pavidimas tampa neatšaukiamas pagal 54 ar 56 straipsnius.

Jei nėra tokio sutikimo, **arba jei toks sutikimas teisėtai atšaukiamas**, laikoma, kad mokėjimo operacija yra neautorizuota.

Mokėtojas gali autorizuoti mokėjimo operaciją iki jos vykdymo arba ją įvykdžius.

Pagrindimas — Žr. nuomonės 13.7 ir 13.10 pastraipas

26 pakeitimas

53 straipsnio 1 dalis

1. Valstybės narės užtikrina, kad mokėtojas prašo grąžinimo ne vėliau kaip per *keturias savaites nuo tada, kai mokėjimo paslaugų teikėjas pranešė jam apie tą mokėjimo operaciją.* [...]

1. Valstybės narės užtikrina, kad mokėtojas prašo grąžinimo ne vėliau kaip per **šešias savaites nuo lėšų debetavimo datos.** [...]

Pagrindimas — Žr. nuomonės 13.9 pastraipą

27 pakeitimas

54 straipsnio 2 dalis

2. Kai mokėjimo operacijos inicijuojamas elektroniniu būdu, mokėjimo paslaugų teikėjas praneša mokėjimo paslaugų vartotojui, kad jis prisiėmė išsipareigojimą įvykdyti pavestą mokėjimo operaciją. Jis tai daro nedelsdamas ir bet kuriuo atveju iki kitos darbo dienos po 1 dalyje nurodyto priėmimo momento pabaigos.

2. Kai mokėjimo operacijos inicijuojamas elektroniniu būdu, mokėjimo paslaugų teikėjas praneša mokėjimo paslaugų vartotojui, kad jis prisiėmė išsipareigojimą įvykdyti pavestą mokėjimo operaciją. Jis tai daro nedelsdamas **gavęs mokėjimo pavidimą** ir bet kuriuo atveju iki kitos darbo dienos po 1 dalyje nurodyto priėmimo momento pabaigos.

Pagrindimas — Žr. nuomonės 13.11 pastraipą

(*) OL L 166, 1998 6 11, p. 45.

28 pakeitimas

65 straipsnio 1 dalis, pirma pastraipa

1. Valstybės narės reikalauja, kad mokėjimo gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas užtikrintų, kad mokėjimo gavėjo sąskaitoje atsiras lėšų *nuo to momento, kai tos lėšos įskaitomos į mokėjimo gavėjo mokėjimo sąskaitą.*

1. Valstybės narės reikalauja, kad mokėjimo gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas užtikrintų, kad mokėjimo gavėjo sąskaitoje atsiras lėšų nedelsiant **po to, kai jis jas gavo.**

Pagrindimas — Žr. nuomonės 13.12 pastraipą

29 pakeitimas

66 straipsnio 1 dalis

[...]Jeigu IBAN buvo nurodytas kaip unikalusis identifikavimo kodas, jis turėtų būti viršesnis už mokėjimo gavėjo pavadinimą, jeigu jis teikiamas papildomai. Tačiau mokėjimo paslaugų teikėjas turėtų, kai įmanoma, patikrinti šių dviejų dalykų suderinamumą.

[...]Jeigu IBAN nurodytas kaip unikalusis identifikavimo kodas, jis yra viršesnis už **bet kokį kitą unikalųjį identifikavimo kodą, įskaitant** mokėjimo gavėjo pavadinimą, **jeigu toks kitas identifikavimo kodas** teikiamas papildomai IBAN. Tačiau mokėjimo paslaugų teikėjas turėtų, kai įmanoma, patikrinti **pateiktų unikalųjų identifikavimo kodų** suderinamumą.

Pagrindimas — Žr. nuomonės 13.13 pastraipą

30 pakeitimas

77 straipsnio 1 dalis

Komisijai padeda Mokėjimų komitetas, toliau — Komitetas, sudarytas iš valstybių narių atstovų, kuriam pirmininkauja Komisijos atstovas.

Komisijai padeda Mokėjimų komitetas, toliau — Komitetas, sudarytas iš valstybių narių atstovų **ir stebėtojų iš ECB**, kuriam pirmininkauja Komisijos atstovas.

Pagrindimas — Žr. nuomonės 10 pastraipą

31 pakeitimas

Priedas

PRIEDAS

MOKĖJIMO PASLAUGOS PAGAL 2 STRAIPSNIO 1 DALĮ

- (1) Indėliai grynaisiais pinigais į mokėjimo sąskaitas, atidarytas vartotojo mokėjimo paslaugų teikėjo arba kito mokėjimo paslaugų teikėjo įstaigoje, ir kitos su mokėjimo sąskaitos tvarkymu susijusios operacijos.
- (2) Gryųjų pinigų išėmimai iš mokėjimo sąskaitų, atidarytų vartotojo mokėjimo paslaugų teikėjo arba kito mokėjimo paslaugų teikėjo įstaigoje, ir kitos su mokėjimo sąskaitos tvarkymu susijusios operacijos.
- (3) Mokėjimo operacijų vykdymas, įskaitant lėšų pervidimus, jeigu lėšos yra įdėtos kaip indėlis į mokėjimo sąskaitą, atidarytą vartotojo mokėjimo paslaugų teikėjo arba kito mokėjimo paslaugų teikėjo įstaigoje:
 - tiesioginio debeto operacijų vykdymas, įskaitant vienkartinės tiesioginio debeto operacijas;
 - mokėjimo operacijų vykdymas naudojantis mokėjimo kortele arba panašia priemone;
 - kredito pervidimų vykdymas, įskaitant nuolatinis pavedimus.

PRIEDAS

MOKĖJIMO PASLAUGOS — PAGAL 4 STRAIPSNIŲ

1. **Kredito įstaigos, apibrėžtos Direktyvos 2000/12/EB 1 straipsnio 1 dalyje, įskaitant elektroninių pinigų įstaigas, apibrėžtas Direktyvos 2000/46/EB 1 straipsnio 3 dalies a punkte, gali teikti šias mokėjimo paslaugas:**
 - (i) Indėliai grynaisiais pinigais į mokėjimo sąskaitas, atidarytas vartotojo mokėjimo paslaugų teikėjo arba kito mokėjimo paslaugų teikėjo įstaigoje, ir kitos su mokėjimo sąskaitos tvarkymu susijusios operacijos.
 - (ii) Gryųjų pinigų išėmimai iš mokėjimo sąskaitų, atidarytų vartotojo mokėjimo paslaugų teikėjo arba kito mokėjimo paslaugų teikėjo įstaigoje, ir kitos su mokėjimo sąskaitos tvarkymu susijusios operacijos.
 - (iii) Mokėjimo operacijų vykdymas, įskaitant lėšų pervidimus, jeigu lėšos yra įdėtos kaip indėlis į mokėjimo sąskaitą, atidarytą vartotojo mokėjimo paslaugų teikėjo arba kito mokėjimo paslaugų teikėjo įstaigoje:
 - tiesioginio debeto operacijų vykdymas, įskaitant vienkartinės tiesioginio debeto operacijas;

- (4) Mokėjimo operacijų vykdymas, kai lėšos suteiktos pagal kredito liniją mokėjimo paslaugų vartotojui, kaip numatyta *Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 98/7/EB, iš dalies keičiančioje* Direktyvą 87/102/EEB dėl valstybių narių įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su vartojimo kreditu, suderinimo, ir kituose taikytinuose Bendrijos teisės aktuose:
- tiesioginio debeto operacijų vykdymas, įskaitant vienkartinės tiesioginio debeto operacijas;
 - mokėjimo operacijų vykdymas naudojantis mokėjimo kortele arba panašia priemone;
 - kredito pervedimų vykdymas, įskaitant nuolatinis pavedimus.
- (5) Mokėjimo kortelių, kuriomis naudodamasis mokėjimo paslaugų vartotojas gali pervesti lėšas, išdavimas.
- (6) Mokėjimo operacijų vykdymas, įskaitant lėšų pervedimus, kai mokėjimo paslaugų teikėjas išleidžia elektroninius pinigus, *kaip apibrėžta* Direktyvoje 2000/46/EB.
- (7) Pinigų perlaidų paslaugos, kai mokėjimo paslaugų teikėjas priima mokėjimo paslaugų vartotojo *grynuosius pinigus*, čekius ar pinigus banke arba elektroninius pinigus, turėdamas vienintelį tikslą — įvykdyti mokėjimo operaciją ir pervesti lėšas mokėjimo gavėjui.
- (8) Mokėjimo operacijų vykdymas nuotoliniu būdu, naudojant bet kurias komunikacijų priemones, pavyzdžiui, mobiliuosius telefonus, kitus skaitmeninius ar IT prietaisus, kai telekomunikacijų arba IT sistemą ar tinklą valdantis paslaugų teikėjas palengvina mokėjimą už prekes ar paslaugas, kurios nėra skaitmeninės prekės arba elektroninių komunikacijų paslaugos, ir todėl nėra teikiamos per patį prietaisą.
- (9) Mokėjimo operacijų vykdymas nuotoliniu būdu, naudojant bet kurias komunikacijų priemones, pavyzdžiui, mobiliuosius telefonus arba kitus skaitmeninius ar IT prietaisus, kai telekomunikacijų arba IT sistemas ar tinklą valdantis paslaugų teikėjas tiesiog organizuoja lėšų pervedimą mokant už skaitmenines prekes arba elektroninių komunikacijų paslaugas, teikiamas per prietaisą, niekaip kitaip nesikišdamas į šios paslaugos teikimą.
- mokėjimo operacijų vykdymas naudojantis mokėjimo kortele arba panašia priemone;
 - kredito pervedimų vykdymas, įskaitant nuolatinis pavedimus.
- (iv) Mokėjimo operacijų vykdymas, įskaitant lėšų pervedimus, kai mokėjimo paslaugų teikėjas išleidžia elektroninius pinigus, **kaip apibrėžta** Direktyvos 2000/46/EB 1 straipsnio 3 dalies b punkte.
- 2. Kredito įstaigos, apibrėžtos Direktyvos 2000/12/EB 1 straipsnio 1 dalyje, išskyrus elektroninių pinigų įstaigas, apibrėžtas Direktyvos 2000/46/EB 1 straipsnio 3 dalies a punkte, gali teikti šias mokėjimo paslaugas:**
- (i) Mokėjimo operacijų vykdymas, kai lėšos suteiktos pagal kredito liniją mokėjimo paslaugų vartotojui, kaip numatyta **1986 m. gruodžio 22 d. Tarybos** direktyvoje 98/7/EEB dėl valstybių narių įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su vartojimo kreditu, suderinimo ^(FN), ir kituose taikytinuose Bendrijos teisės aktuose:
- tiesioginio debeto operacijų vykdymas, įskaitant vienkartinės tiesioginio debeto operacijas;
 - mokėjimo operacijų vykdymas naudojantis mokėjimo kortele arba panašia priemone;
 - kredito pervedimų vykdymas, įskaitant nuolatinis pavedimus.
- 3. Kredito įstaigos, apibrėžtos Direktyvos 2000/12/EB 1 straipsnio 1 dalyje, įskaitant elektroninių pinigų įstaigas, apibrėžtas Direktyvos 2000/46/EB 1 straipsnio 3 dalies a punkte, ir mokėjimo įstaigos gali teikti šias mokėjimo paslaugas:**
- (i) Mokėjimo kortelių, kuriomis naudodamasis mokėjimo paslaugų vartotojas gali pervesti lėšas, išdavimas, **kai kortelės turėtojas turi sąskaitą kredito įstaigoje;**
- (ii) Pinigų perlaidų paslaugos, kai mokėjimo paslaugų teikėjas priima mokėjimo paslaugų vartotojo **banknotus ir monetas**, čekius ar pinigus banke arba elektroninius pinigus, turėdamas vienintelį tikslą — įvykdyti mokėjimo operaciją ir pervesti lėšas mokėjimo gavėjui.

Pagrindimas — Žr. nuomonės 6.2 ir 11.3 pastraipas

^(FN) OL L 42, 1987 2 12, p. 48. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 98/7/EB (OL L 101, 1998 4 1, p. 17).